

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 260)

Dec (2) / 2017

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	7
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	12
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	20
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	26

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்ர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்த்ரம்

(பகுதி - 80)

ஸ்ரீலக்ஷ்மீ தந்த்ரம் - இருபத்து இரண்டாவது அத்யாயம்
(மந்த்ர ஸ்வரூபம்)

சக்ர:-

1. அநாதி நிதநே தேவி ஸர்வஜ்ஞே ஹரிவல்லபே
கதம் வை ஜ்ஞாபயேந் மந்த்ராம்ஸ்தேஷாம் ரூபம் ச கீத்ருசம்
2. ஸமப்ரதாநதா வைஷாமுத ஜ்யேஷ்ட கநிஷ்டதா
ஏதத் ப்ருஷ்டா மயா ப்ருஹி நமஸ்தே ஸரஸீருஹே

பொருள் - இந்த்ரன் மஹாலக்ஷ்மியிடம், "தேவீ! ஸ்ரீஹரியின் பத்தினியே! அனைத்தும் அறிந்தவளே! மந்த்ரங்கள் எவ்விதம் உபதேசம் செய்யப்படுகின்றன, மந்த்ரங்களின் ரூபம் என்ன? மந்த்ரங்கள் அனைத்தும் சமமானவையா அல்லது அவற்றுள் உயர்ந்தது தாழ்ந்தது என்னும் வேறுபாடு உள்ளதா? இவற்றை எனக்கு விளக்கவேண்டும்", என்றான்.

ஸ்ரீ:-

3. ச்ருணு ஸர்வம் அசேஷேண மத்தஸ்த்வம் பாகசாஸந
யதாஸ்மி மந்த்ர ரூப அஹம் யதா ச ஜ்ஞாபயாமி தாந்
4. பரம் ப்ரஹ்ம பரம் தாம ஷாட்குண்யம் அமலோஜ்ஜ்வலம்
தேச கால அநவச்சிந்நம் அநாகாரம் அநூபமம்
5. அஹம் இதி ஏவ தத் ப்ரஹ்ம ஸ்வாத்ம ஸம்போதி நிர்குணம்
அநாதி நிதநம் திவ்யம் லக்ஷ்மீநாராயணம் மஹத்

பொருள் – மஹாலக்ஷ்மி உரைக்கத் தொடங்குகிறாள் : பாகசாஸநா (இந்த்ரன்)! என்னுடைய மந்த்ர ரூபங்கள் குறித்தும், அவற்றை நான் எவ்விதம் உபதேசிக்கிறேன் என்பது குறித்தும் விரிவாக உரைக்கிறேன், நீ கேட்பாயாக. பரப்ரஹ்மமானது அனைத்திற்கும் உயர்ந்த இடமாகவும், ஆறு முதன்மையான குணங்கள் கொண்டதாகவும், காலத்தாலோ அல்லது இடத்தாலோ அளவுபடுத்தப்படாமலும், இன்ன ரூபம் என்று உரைக்க இயலாதபடியும், நிகரற்றதாகவும் உள்ளது. அத்தகைய ப்ரஹ்மமானது, என்னையே “நான்” என்னும் அஹங்காரமாகக் கொண்டதாகவும், ஸத்வம் போன்ற மூன்று குணங்கள் அற்றதாகவும், தொடக்கமும் முடிவும் அற்றதாகவும், மிகவும் உயர்ந்ததாகவும் உள்ள லக்ஷ்மீநாராயணனே ஆவான்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 260)

(இதற்குப் பதில் கூறப்படுகிறது) இந்த ஆசேஷம் எப்போது சரியென்றால், ச்ருதியானது தஹராகாசம் மற்றும் அதற்குள் காணப்படும் வஸ்து ஆகியவற்றை வேறுபடுத்திக் கூறாமல் இருந்தால் மட்டுமே ஆகும். ஆனால் இங்கு வேறுபடுத்தப்பட்டுள்ளது. அதாவது சாந். (8-1-1) - யதிதம் அஸ்மிந் ப்ரஹ்மபுரே தஹரம் புண்டரீகம் வேசம் தஹர: அஸ்மிந் அந்தராகாசஸ் தஸ்மிந் யத் அந்தந்தஸ் தத் அந்வேஷ்டயம் - ப்ரஹ்மபுரத்தில் (நம் சரீரத்தில்) சிறிய தாமரை போன்ற இருப்பிடம் உள்ளது; அதற்குள் ஸூக்ஷ்மமான தஹராகாசம் உள்ளது; அதற்குள் (தஹராகாசம் மற்றும் அதற்குள் உள்ள வஸ்து) உள்ள வஸ்துவே தேடப்பட வேண்டியது ஆகும் - என்று கூறப்பட்டது. பரப்ரஹ்மமானது உபாஸிக்கப்பட வேண்டிய பொருளாகவும் உபாஸகனுக்கு மிகவும் அருகில் உள்ளதாகவும் கொள்ளப்பட்டு, உபாஸகனுடைய சரீரமே ப்ரஹ்மபுரம் என்ற பதத்தால் கூறப்பட்டது. இதனைத் தொடர்ந்து அந்தச் சரீரத்தின் நடுவில் உள்ளதும், சரீரத்தில் உறுப்பாக உள்ளதும், தாமரை போன்றதும், சரீரத்திற்கு ஆதாரமாக இருப்பதும், மிகவும் சிறியதாக உள்ளதும் ஆகிய இதயம் என்பது பரப்ரஹ்மத்தின் இருப்பிடமாகக் கூறப்பட்டது. இதனைத் தொடர்ந்து அனைத்து அறிந்ததும், அனைத்து சக்திகளையும் கொண்டதும் ஆகிய ப்ரஹ்மம், உபாஸகன் மீது கொண்ட கடல் போன்ற வாத்ஸல்யம் காரணமாக, அவனுக்கு அனுக்ரஹம் செய்வதற்காக, தஹராகாசம் என்ற பெயர் கொண்டதாக, அந்த ஸூக்ஷ்மமான இடத்தில் உபாஸகனுக்கு அருகில், அவனால் த்யானிக்கத் தகுந்தவிதத்தில் உள்ளது. இப்படியாக உள்ளே இருக்கின்ற அந்த ப்ரஹ்மத்திற்கு (தஹராகாசம் என்ற ப்ரஹ்மம்) பாபங்கள் அற்ற தன்மை போன்றவை இயல்பாகவே உள்ளன; மேலும் அனைத்து தாழ்வுகளுக்கும் எதிர்த்தட்டாக இருத்தல், ஸத்யஸங்கல்பன்

போன்ற குணங்கள் ஆகியவை இயல்பாகவே உள்ளன. இது போன்ற இயல்பாகவே எண்ணற்ற, எல்லையற்ற கல்யாண குணங்களின் இருப்பிடமாக உள்ள அந்த ப்ரஹ்மமே த்யானிக்கப்படவேண்டியது என்பதையே சாந். (8-1-1) – தத் அந்வேஷ்டவ்யம் - அது தேடப்படவேண்டியது - என்று உபதேசித்தது. மேலும் சாந். (8-1-1) – தத் அந்வேஷ்டவ்யம் - அது தேடப்படவேண்டியது - என்பதில் உள்ள “தத் = அது” என்பதன் மூலம் தஹராகாசமும், அதன் உள்ளே காணப்படுகின்ற குணக்கூட்டங்களும் ஆகிய இரண்டுமே கூறப்படுகின்றன; மேலும் அந்த இரண்டுமே தேடப்படவேண்டியவை என்று உபதேசிக்கப்படுகிறது. அதாவது இங்கு கூறப்படுவது என்னவென்றால், சாந். (8-1-1) - யதி தஸ்மிந் ப்ரஹ்மபுரே தஹரம் புண்டரீகம் வேச்ம - ப்ரஹ்மபுரியில் உள்ள இந்தச் சிறிய தாமரை போன்ற இருப்பிடத்தில் - என்ற வரியின் மூலம், தாமரை போன்ற அந்தச் சிறிய இடத்தில் உள்ள தஹராகாசம் மற்றும் அந்த தஹராகாசத்திற்குள் உள்ளதான குணங்களின் கூட்டம் ஆகிய இரண்டுமே தேடப்படவேண்டியதாகும் என்பதே கூறப்படுகிறது.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 260)

“மாம்” என்னும் சொல்லின் விளக்கம்

மூலம் – இவ்வித்யைக்கு விசேஷித்து விவேத்யாகாரம் நிரபேக்ஷ உபாயத்வம். இதுக்கு அபயுக்தாகாரங்களெல்லாம் “மாம்”, “ஏகம்” என்கிற பதங்களிலே விவக்ஷிதங்கள். “ஏஷ நாராயண: ஸ்ரீமாந்” இத்யாதிகளிலே நிர்திஷ்ட ப்ரகாரானான சரண்யனைச் சொல்லுகிற “மாம்” என்கிற பதத்தாலே திருமந்த்ரத்திலும் த்வயத்திலும் ப்ரகாசிதமான ஸர்வரக்ஷகத்வமும் ஸர்வசேஷித்வமும் ஸ்ரீய:பதித்வமும் நாராயணத்வமும், இவற்றால் ஆக்ருஷ்டமாய்ப் பரத்வ ஸௌலப்பங்களுக்கு உறுப்பாய் வருகிற ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வசக்தித்வாதிகளும், பரமகாருணிகத்வ ஸௌசீல்ய வாத்ஸல்யாதிகளும், த்வயத்தில் த்விவசநாந்த பதத்தாலே தோற்றின சுபாச்ரயமாய்ப் பரத்வ ஸௌலப்ப வ்யஞ்ஜகமான பார்த்தஸாரதியினுடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹ விசேஷமும் காட்டப்படுகின்றன.

விளக்கம் – இந்த ப்ரபத்தின் என்னும் வித்யையின் தனித்தன்மை என்னவென்றால், இது வேறு எதனையும் தனது அங்கமாக எதிர்பார்க்காத உபாயமாக இருத்தலே ஆகும். இத்தகைய தன்மைக்குத் தேவையான மற்ற தன்மைகள் அனைத்தும் “மாம், ஏகம்” ஆகிய சொற்களால் சிறப்பித்துக் கூறப்படுகின்றன. ஹரிவம்சம் (113-62) - ஏஷ நாராயண: ஸ்ரீமாந் – இந்த நாராயணன் – என்றுள்ள பல வாக்கியங்களில் கூறப்பட்ட குணங்களைக் கொண்டவனாக உள்ளவனும், அனைவரும் சரணம் புகலாம்படி உள்ளவனும் ஆகிய அவனையே “மாம்” என்னும் சொல்லானது குறிக்கிறது. இந்தச் சொல்லானது – திருமந்த்ரம் மற்றும் த்வயம் ஆகியவற்றில் வெளிப்படுகின்ற அனைவரையும் காக்கும் தன்மை, அனைத்திற்கும் எஜமானனாக

உள்ள தன்மை, மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனாக உள்ள தன்மை, நரர்கள் தங்கும் இடமாக உள்ள தன்மை போன்ற பலவற்றையும் காண்பிக்கிறது; இது மட்டும் அல்லாமல், இவை மூலம் வெளிப்படுகின்ற அவனுடைய குணங்களான உயர்ந்த தன்மை மற்றும் எளிமையான தன்மை ஆகியவற்றுக்கு அடிப்படையாக உள்ள அனைத்தையும் அறிந்த தன்மை மற்றும் அனைத்து சக்தியையும் கொண்ட தன்மை முதலானவற்றையும் காண்பிக்கிறது; மேலும், “மாம்” என்னும் சொல்லானது மிகுந்த கருணை, உயர்ந்தவர் தாழ்ந்தவர் என்னும் பாகுபாடு இன்றி அனைவருடனும் ஒரே போன்று பழகும் தன்மை, வாத்ஸல்யம் போன்றவற்றையும் உணர்த்துகிறது; மேலும், த்வயத்தில் உள்ள “சரணை” என்னும் சொல்லால் கூறப்படுவதான எளிதாக அண்டவல்லதாகவும், அனைத்து மங்களங்களையும் அளிப்பதாகவும், பரத்வம் - ஸௌலப்யம் முதலானவற்றை வெளிப்படுத்துவதாகவும் உள்ள பார்த்தசாரதியின் திவ்யமங்கள திருமேனியின் சிறப்பும் “மாம்” என்னும் சொல்லால் உணர்த்தப்படுகிறது.

மூலம் - இங்கே “நிகரில் புகழாய்” இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிற வாத்ஸல்ய ஸ்வாமித்வ ஸௌசீல்ய ஸௌலப்ய ரூபமான இக்குண சதுஷ்டயமும் அடியிலே அஸ்தாந ஸ்நேஹாதிகளாலே கலங்கின அர்ஜுநனை அநாதரியாமையாலும், “மத்த: பரதரம் நாந்யத்” என்று தானே அருளிச்செய்கையாலும், “ஹே க்ருஷ்ண ஹே யாதவ”, “ரதம் ஸ்தாபய மே அச்யுத” என்னும்படி நின்று ஸாரத்யாதிகளைப் பண்ணுகையாலும், “காணவேண்டும்” என்ன ஸ்வவைச்வரூபத்தைக் காட்ட, “மீண்டும் பழைய ஸௌம்ய விக்ரஹத்தைக் காட்டவேண்டும்” என்ன அப்போதே ஸாரதிரூபனாய்த் தோற்றி நிற்கையாலும் வ்யஞ்சிதமாயிற்று.

விளக்கம் - “மாம்” என்னும் சொல் மூலம் திருவாய்மொழி (6-10-1) - நிகரில் புகழாய் - என்பது போன்றவற்றில் கூறப்படுவதான வாத்ஸல்யம், ஸ்வாமியாக உள்ள தன்மை, ஸௌசீல்யம் மற்றும் ஸௌலப்யம் ஆகிய நான்கு குணங்களும் வெளிப்படுகின்றன. எப்படி? சிநேகம் வரக்கூடாத இடமான யுத்தகளத்தில் கலங்கி நின்ற அர்ஜுனனைக் கைவிடாமல் இருத்தல்; கீதை (7-7) - மத்த: பரதரம் நாந்யத் - என்னைக் காட்டிலும் உயர்ந்தது ஏதும் இல்லை - என்று தானே அருளிச்செய்தல்; கீதை (11-41) - ஹே க்ருஷ்ண ஹே யாதவ - என்றும், கீதை (1-21) - ரதம் ஸ்தாபய

மே அச்யுத - தேரை அங்கே எனக்காக நிறுத்துவாயாக - என்றும் அர்ஜுனன் கூறுவதற்கு ஏற்ப தேர் ஓட்டுதல் முதலானவற்றைச் செய்தல்; “உன்னுடைய உண்மையான ரூபத்தைக் காணவேண்டும்” என்று அர்ஜுனன் கேட்டபோது தனது விச்வரூபத்தைக் காண்பித்தும், “மீண்டும் உன்னுடைய அழகான திருமேனியையே காண்பிக்கவேண்டும்” என்று கூறியவுடன் தேர் ஓட்டுபவனாக நிற்கும் ரூபத்தைக் காண்பித்தல் - இது போன்ற பலவற்றாலும் வெளிப்பட்டது.

மூலம் - உக்தமான சரண்ய குணங்களில், ஆச்ரித ஸம்ரசுஷணத்துக்குப் ப்ரதாந தமங்கள் “ஸர்வஜ்ஞ: அபி ஹி விச்வேச: ஸதா காருணிக: அபி ஸந்” என்று பகவச்சாஸ்த்ரத்திலும், “த்வத் ஜ்ஞாந சக்தி கருணாஸு ஸதீஷு” என்கிற அபியுக்த வாக்யத்திலும் ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டன. இவை மூன்றிலும், ஜ்ஞாந சக்திகள் நிக்ரஹ அநுக்ரஹ ஸாதாரணங்கள். ஸ்வாமித்வமும், லீலோபகரண மாக்குகைக்கும் போகோபகரண மாக்குகைக்கும் பொதுவாகையாலே, ஜ்ஞாந சக்திகளை ரசுஷணைகாந்தங்களாக நியமிக்கமாட்டாது. காருண்யமும் இதின் சுவடுகளான ஸௌசீல்ய வாத்ஸல்யாதிகளும் அநுக்ரஹத்துக்கு ஏகாந்தங்கள்.

விளக்கம் - அனைவரும் சரணம் புகத்தக்கவிதத்தில் உள்ளதாகக் கூறப்பட்ட குணங்களில், தன்னை அடைந்தவர்களைக் காப்பதற்கு மிகவும் அவசியமான குணங்களாக உள்ளவை பகவத் சாஸ்த்ரமாகிய லக்ஷ்மீ தந்த்ரத்தில் (17-78) - ஸர்வஜ்ஞ: அபி ஹி விச்வேச: ஸதா காருணிக: அபி ஸந் - அனைத்தையும் நியமிக்கும் அவன், அனைத்தையும் அறிந்தவனாகவும், கருணை நிறைந்தவனாகவும் - என்றும், சான்றோர் அருளிச்செய்த அதிமாநுஷஸ்தவத்தில் (61) - த்வத் ஜ்ஞாந சக்தி கருணாஸு ஸதீஷு - உனது ஞானம், சக்தி, கருணை போன்றவை உள்ளபோது - என்றும் சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டன. இந்த மூன்று குணங்களில் ஞானம் மற்றும் சக்தி ஆகியவையே தண்டிப்பதற்கும், அநுக்ரஹம் செய்வதற்கும் அவசியமானவை ஆகும். இவனுடைய எஜமானத்தன்மை என்பது ஜீவாத்மா மூலமாக ஸம்ஸாரத்தில் லீலைகளை அநுபவிக்கவும், அந்த ஜீவாத்மா மோசுஷம் அடைந்த பின்னர் அவன் மூலமாக இன்பத்தை அநுபவிக்கவும் அவசியமாக உள்ளது. ஆகவே இத்தகைய எஜமானத்தன்மையானது பகவானுடைய ஞானம் மற்றும் சக்தி ஆகிய குணங்கள், காக்கும் செயலில் மட்டுமே

ஈடுபடும்படியாகக் கட்டுப்படுத்த இயலாது. ஆனால் காருண்யமும், அதன் மூலம் வெளிப்படுவதான ஸௌசீல்யம் மற்றும் வாத்ஸல்யம் ஆகியவை அனுக்ரஹம் செய்வதற்காக மட்டுமே உள்ளன.

மூலம் – இப்படி இக்காருண்யத்தினுடைய வாசியைக் கண்ட பூர்வர்கள், “ஸோஹம் தே தேவதேவேச நார்ச்சநாதௌ ஸ்துதௌ ந ச | ஸாமர்த்யவாந் க்ருபாமாத்ர மநோவ்ருத்தி: ப்ரஸீத மே” என்றும், “நின்னருளே புரிந்திருந்தேன்” என்றும், “துணியேன் இனி நின்னருளல்லது எனக்கு” என்றும், “உனதருளே பார்ப்பன் அடியேனே” என்றும், “திருமாமகளைப் பெற்றும் என்னெஞ்சுகங் கோயில் கொண்ட பேரருளாளன்” என்றும், “உன் திருவருளாலன்றிக் காப்பதரிது” என்றும், “நின் திருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளும்” என்றும், “ஆவா என்று அருள் செய்து” என்றும், “க்ருபயா கேவலம் ஆத்மஸாக்குரு” என்றும், “கரீச தேஷாமபி தாவகீ தயா ததாத்வக்ருத்ஸைவ து மே பலம் மதம்” என்றும், இப் ப்ரகாரங்களிலே இக் க்ருபாகுணத்தைத் தஞ்சமாக அநுஸந்தித்து ஸம்பந்தத்தையும் குணாந்தரங்களையும் காருண்யத்துக்குச் சொல்லிற்றுச் செய்வனவாக்கித் தாங்கள் காருண்யைகாந்திகளாய்ப் போந்தார்கள். பிராட்டியும் குணாந்தரங்களிருக்க, “வதார்ஹமபி காகுத்ஸ்த: க்ருபயா பர்யபாலயத்” என்று அருளிச்செய்தாள். கத்யத்திலும் “மதீயயைய தயயா” என்கையாலே, இக் க்ருபையின் ப்ராதாந்யம் விலக்ஷிதம்.

விளக்கம் – இப்படியாகப் பகவானின் காருண்யத்திற்கு உள்ள மேன்மையான வேறுபாட்டை அறிந்த பூர்வாசார்யர்கள், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-7-70) - ஸோஹம் தே தேவதேவேச நார்ச்சநாதௌ ஸ்துதௌ ந ச | ஸாமர்த்யவாந் க்ருபாமாத்ர மநோவ்ருத்தி: ப்ரஸீத மே – தேவர்களின் தேவனே! நான் உன்னை அர்ச்சனை செய்வதற்கோ அல்லது துதிப்பதற்கோ சக்தி அற்றவன் ஆவேன். ஆகவே நீ கருணையை மட்டுமே உனது சிந்தனையில் நிறுத்தி எனக்கு அருளவேண்டும் – என்றும், பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-4-1) - நின்னருளே புரிந்திருந்தேன் – என்றும், பெரியதிருமொழி (11-8-8) - துணியேன் இனி நின்னருளல்லது எனக்கு – என்றும், பெருமாள் திருமொழி (5-4) - உனதருளே பார்ப்பன் அடியேனே – என்றும், பெரியதிருமொழி (9-5-10) - திருமாமகளைப் பெற்றும் என்னெஞ்சுகங்

கோயில் கொண்ட பேரருளாளன் - என்றும், திருவிருத்தம் (62) - உன் திருவருளாலன்றிக் காப்பதரிது - என்றும், திருவாய்மொழி (9-2-1) - நின் திருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளும் - என்றும், திருவாய்மொழி (5-1-9) - ஆவா என்று அருள் செய்து - என்றும், ஸ்தோத்ரரத்னம் (48) - க்ருபயா கேவலம் ஆத்மஸாத்குரு - உன்னுடைய க்ருபை மூலம் மட்டுமே கொண்டு, எனது முயற்சி ஏதும் இன்றி - என்றும், வரதராஜஸ்தவம் (94) - கரீச தேஷாமபி தாவகீ தயா ததாத்வக்ருத்ஸைவ து மே பலம் மதம் - வரதனே! உனது தயை என்பதே எனக்கு ஏற்ற வலிமை அளிக்கும் என்பது உறுதி - என்றும் பல இடங்களில் இந்தக் கருணை என்னும் குணத்தையே தாங்கள் தஞ்சம் புகுவதற்கு ஏற்றதாக எண்ணினர். ஆகவே அவனுடன் உள்ள ஸம்பந்தம் மற்றும் மற்ற குணங்கள் ஆகியவற்றை, அவனைத் தாங்கள் கூறியதைச் செய்யவைக்கும் என்று சிந்தித்து, அவனுடைய கருணை என்னும் குணத்தில் மட்டுமே நிலைநின்றார்கள். பெரியபிராட்டியும், அவனிடம் பல குணங்கள் உள்ளபோதிலும், இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (38-34) - வதார்ஹமபி காகுத்ஸ்த: க்ருபயா பர்யபாலயத் - சரணம் புகுந்த காகமானது அழிக்கப்படவேண்டியவன் என்றபோதிலும் தனது கருணையால் காப்பாற்றினான் - என்றே அனுமனிடம் கூறினான். சரணாகதி கத்யத்திலும் - மதீயயை தயயா - (ஸ்ரீரங்கநாதன் உரைப்பது) எனது கருணையால் மட்டுமே - என்று அருளிச்செய்தான். ஆகவே அவனுடைய க்ருபையின் முதன்மை என்பது தெளிவாகிறது.

மூலம் - இப்படி ஆச்ரித ரக்ஷணத்துக்குப் ப்ரதாநமாயும், பரிகரமாயும் உள்ள ஸர்வாகாரங்களாலும் விசிஷ்டனான தன்னை அபிமுக ஸ்திதியிலே “மாம்” என்று நிர்தேசித்தருளினான்.

விளக்கம் - இப்படியாகத் தன்னை அடைந்தவர்களைக் காப்பாற்றுவதற்கு முதன்மையாகவும், துணையாகவும் உள்ள பலவற்றிலும் சிறந்தவனாகிய தன்னை அர்ஜுனன் முன்பாக நிறுத்திக் கொண்டு, “மாம்” என்று உறுதியாக உரைத்தான்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 80)

198. ஸாதந ஸாத்யஸ்த மத்யஸ்தரைவிட்டு அவற்றிற்கலங்கும் ஜீவேச்வரர்க்கு வீடுமின் நினைமின் பிடித்தேன் விடுவேனோ வைத்தெழ ஊது வாடிநிற்கக் கன்மமன்று ஆன்பின் கைகழியேல் உழிதராய் என் சொற்கொள்ளென்று இவர் பலகாலும் ஹிதாஹிதங்கள் சொல்லுவர்.

அவதாரிகை - ஆனால் அஜ்ஞார்க்கு உபதேசிக்குமாபோலே இவர்களெல்லார்க்கும் பலகாலு முபதேசிப்பரோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல் (ஸாதந ஸாத்யஸ்த மத்யஸ்தரை) என்றுதொடங்கி.

விளக்கம் - ஆனால் அறிவில்லாதவர்களுக்கு உபதேசிப்பது போன்று ஸர்வேச்வரன் உட்பட கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்ட மூவருக்கும், பலமுறை உபதேசிப்பாரோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஸாதந ஸாத்யங்கள் கைப்பட்டவர்களுக்கு அறிவிக்க வேண்டுவது அல்பமாகையாலே ஸாதகஸ்தராகவும் ஸாத்யஸ்தராகவும் நடுவுசொன்ன ஜ்ஞாநிகளும் ஜ்ஞாநவிசேஷ யுக்தருமாகிற அவர்களிருவரையும் விட்டு, கர்மபரவசராய் ஸாதந ஸாத்யங்களின்னதென்றறியாதே கலங்கி நிற்கிற ஸம்ஸாரி சேதநர்க்கு, "வீடுமின் முற்றவும்" என்று தொடங்கி, "சுனை நன்மலரிட்டு நினைமின் நெடியானே" என்னுமளவும் த்யாஜ்யோ பாதேயங்களைப் பல படியாலு முபதேசிக்கையாலும்;

விளக்கம் - (ஸாதந ஸாத்ய மத்யஸ்தரை விட்டு) - ஸாதனமாக உள்ள உபாயத்தைக் கைக்கொண்டவர்களுக்கும், ஸாத்யமான பேறு அடையப்பெற்றவர்களுக்கும் உணர்த்த வேண்டியது மிகவும் குறைவே ஆகும். ஆகவே மேலே கூறப்பட்ட நான்கு பேர்களில் உபாயத்தில் நிலைநிற்பவர்களாகவும், பேற்றில் ஊன்றியுள்ளவர்களாகவும், ஞானங்களும் சிறப்பான ஞானத்தை கொண்டபடியும் உள்ள இவர்கள் இருவரையும் விட்டுவிட்டு. (அவற்றில் கலங்கும் ஜீவர்கட்கு) - கர்மத்தின் பிடியில் சிக்குண்டு, உபாயம் எது என்றும், பேறு எது என்றும் தெரியாமல் கலங்கி நிற்கும் ஸம்ஸாரிகளுக்கு, (வீடுமின் நினைமின் என்று இவர் பலகாலும் ஹித அஹிதங்கள் சொல்லுவார்) - திருவாய்மொழி (1-2-1) வீடுமின் முற்றவும் - என்று தொடங்கி, திருவாய்மொழி (10-5-10) - சுனை நன்மலரிட்டு நினைமின் நெடியானே - என்பது முடிய, கைவிடத்தக்கவை மற்றும் ஏற்கத்தக்கவை இன்னவை என்று பலவிதமாக உபதேசிப்பார்.

வ்யாக்யானம் - ப்ரேம பரவசனம் ஸாதந ஸாத்யங்கள் இன்னதென்றறியாதே கலங்கு மீச்வரனுக்கு “அயோக்யதாநுஸந்தாநத்தாலே இவர் நம்மை விடில் செய்வதென்” என்றதிசங்கை பண்ணி அலமருகிறவளவிலே, “உன்னை நான் பிடித்தேன் கொள் சிக்கெனவே”, “உன்னை நானடைந்தேன் விடுவேனோ” என்று, “மாசுச:” என்பது, “தோகை மாமயிலார்கள் செவியோசை வைத்தெழ ஆகள் போக விட்டுக் குழலாது” என்று ஸாதந ஸாத்யங்களை யறிவிப்பது. “மழறு தேன்மொழியார்கள் நின்னருள் சூடுவார் மனம் வாடி நிற்க எம் குழறு பூவையொடும் கிளியோடும் குழகேல்”, “கன்ம மன்றெங்கள் கையில் பாவை பறிப்பது”, “ஆன்பின் போகேல்”, “என்கை கழியேல்” என்று அக்ருத்யங்களைச் செய்யாதே கொள்ளென்பது, “நீயுக்கு நல்லவரொடு முழிதராய்”, “அவத்தங்கள் விளையுமென் சொற்கொள்” என்று க்ருத்யங்களானவற்றைச் செய்யென்பதாய், இப்படி பலவிடங்களிலு முபதேசிக்கையாலும், ப்ரதம சரமோக்தரான அஜ்ஞ ஸர்வஜ்ஞர்களுக்குப் பலகாலும் ஹிதாஹிதங்கள் சொல்லுவரென்றபடி.

விளக்கம் - (அவற்றில் கலங்குமீச்வரனுக்கு) - அடியார்கள் மீது கொண்ட ப்ரேமை காரணமாக உபாயமும் பேறும் இன்னது என்று அறியாமல் கலங்கும் ஈச்வரனுக்கு,

(பிடித்தேன் விடுவேனோ) - “தன்னை மிகவும் தாழ்ந்தவர் என்று எண்ணிக் கொண்டு நம்மாழ்வார் நம்மை விட்டு அகன்றுவிடுவாரோ” என்ற சந்தேகத்தால் ஈசுவரன் தடுமாறி நிற்கும்போது, திருவாய்மொழி (2-6-1) - உன்னை நான் பிடித்தேன் கொள் சிக்கெனவே - என்றும், திருவாய்மொழி (2-6-10) - உன்னை நானடைந்தேன் விடுவேனோ - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அவனிடம், கீதை (18-66) - மாசுச: - வருத்தம் அடையாதே - என்று கூறுதல்; (வைத்து எழ ஊது) - திருவாய்மொழி (6-2-2) - தோகை மாமயிலார்கள் செவியோசை வைத்தெழ ஆகள் போக விட்டுக் குழலாது - என்று உபாயத்தையும், அதன் மூலம் அடையப்படும் பேற்றையும் அறிவித்தல்; (வாடி நிற்க) - திருவாய்மொழி (6-2-5) மழறு தேன்மொழியார்கள் நின்னருள் சூடுவார் மனம் வாடி நிற்க எம் குழறு பூவையொடும் கிளியோடும் குழகேல் - என்றும், (கன்மம் அன்று) - திருவாய்மொழி (6-2-8) - கன்ம மன்றெங்கள் கையில் பாவை பறிப்பது - என்றும், (ஆன்பின் கைகழியேல்) - திருவாய்மொழி (10-3-8) - ஆன்பின் போகேல் - என்றும், திருவாய்மொழி (10-3-8) - என்கை கழியேல் - என்றும் கூறிய பாசுரங்கள் மூலம் செய்யத்தகாதவற்றைச் செய்தல் கூடாது என்று கூறுதல்; (உழிதராய் என் சொற்கொள்) - திருவாய்மொழி (10-3-8) - நீ உகக்கு நல்லவரொடும் உழிதராய் - என்றும், திருவாய்மொழி (10-3-10) - அவத்தங்கள் விளையும் என் சொற்கொள் - என்றும் கூறும் பாசுரங்கள் மூலம் செய்யத்தக்கவையான உள்ள இவற்றைச் செய்வாயாக என்று கூறுதல்; (இவர் பலகாலும் ஹித அஹிதங்கள் சொல்லுவர்) - என்று இப்படியாக ஈசுவரனுக்கு இவர் பலமுறை நல்லது தீயதை உரைப்பார்.

வ்யாக்யானம் - “ஸாதந ஸாத்யங்களில் கலங்கு மீசுவரனுக்கு” என்று உபக்ரமித்து, “பிடித்தேன் விடுவேனோ வாடி நிற்க” இத்யாதிகளை யெல்லா மருளிச் செய்வானென் னென்னில், ஸாதந ஸாத்யஸ்தரைச் சொன்னதுக்கு ப்ரதி கோடியாக அவற்றில் கலக்கம் ஜீவேசுவரர்களிருவர்க்கும் ஓரோ வழிகளாலுண்டென்று தர்சிப்பிக்கைக்காகச் சொன்னவித்தனை யொழிய, மேல் சொல்லுகிற ஹிதாஹிதங்களெல்லாம் அவ்விரண்டு விஷயமாயே யிருக்கவேணு மென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லாமையால் விரோதமில்லை. ஜீவ விஷயமான உபதேசந்தன்னிலும் அர்த்தபஞ்சகமும் உபதேசிக்கையால் அவை யிரண்டுமே யென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லையிறே.

விளக்கம் - “ஸாதந ஸாத்யங்களில் கலங்கு மீச்வரனுக்கு” என்று தொடங்கி, “பிடித்தேன் விடுவேனோ வாடி நிற்க” என்பது முடிய உள்ள பலவற்றை ஏன் அருளிச்செய்தார் என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார். உபாயத்தில் நிலை நிற்பவர்கள் மற்றும் பேற்றில் நிலை நிற்பவர்கள் ஆகியவர்களைக் கூறுவதற்கு எதிர்த்தட்டாக, உபாயத்தில் கலக்கம் மற்றும் பேற்றில் கலக்கம் ஆகியவை ஜீவாத்மாக்களுக்கும் ஈச்வரனுக்கும் ஒரு சில விதங்களில் ஏற்படுகிறது என்று உரைப்பதன் பொருட்டே இவ்விதம் கூறினார்; நன்மைகள் மற்றும் தீமைகள் ஆகியவை உபாயம் மற்றும் உபேய விஷயத்தில் இருக்கவேண்டும் என்று அவசியம் இல்லை என்பதால் இவ்விதம் கூறுவதால் முரண்பாடு ஏதும் இல்லை. மேலும் ஜீவாத்மாக்களுக்கு உபதேசம் செய்யும்போது, அத்தகைய உபதேசங்களில் கூட அர்த்தபஞ்சகத்தைக் கூறுவதால், உபாயம் மற்றும் உபேயம் என்ற இரண்டுமே எடுக்கப்பட்டது என்று கூற அவசியம் இல்லை.

வ்யாக்யானம் - அங்ஙனன்றிக்கே, ஜீவ விஷயமான உபதேசத்திலும் “வீடுமின் முற்றம்” பக்தி ரூபஸாத நோபதேச பரமாகையாலும், “கண்ணன் கழலினை” பக்திமான்கள் பரிமாற்றமிருக்கும்படி யுபதேசித்ததாகையாலும், நடுவுள்ள வுபதேசத்தை யாராய்ந்தாலும் பக்தி ப்ரபத்தி ரூபஸாதநோபதேசமும் பகவதநுபவ கைங்கர்ய ரூப ஸாத்யோபதேசமும் ப்ரஈரமாய், ப்ராப்யமான பரஸ்வரூபத்தையும், ப்ராப்தாவான ப்ரத்யகாத்ம ஸ்வரூபத்தையும், ப்ராப்தி விரோதியையு முபதேசித்தவை, இந்த ஸாதந ஸாத்யங்களிலே ஊன்ற வைக்கைக்குடலாகையாலே ஏதச்சேஷமாய் அறுகையாலும், ஸாதந ஸாத்யங்களில் கலக்கம் தீர்க்கையே உபதேசத்துக்கு ப்ரதாநமென்றொருங்கவிட்டு, ஈச்வர விஷயமான உபதேசமும் ஸாதந ஸாத்யங்களில் கலக்கம் தீர்க்கையைப் பற்றவென்றே கொள்ளவேணுமாகில், “பிடித்தேன்”, “விடுவேனோ” என்கிறவிரண்டும் தனக்கு ஸாத்யபூதரான விவரோடே வந்து ஸம்ச்லேஷித்துப் பெறாப்பேறு பெற்றானயிரா நிற்கச்செய்தே, “இவர் அயோக்யதாநுஸந்தாநம் பண்ணி அகலில் செய்வதென்” என்றதிசங்கை பண்ணி யலமாக்கிறத்தை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காகச் சொன்னவை யாகையாலே ஸாத்யவிஷயமான கலக்கத்தைத் தெளிவிக்கைக்காகச் சொன்னவை யாகலாம். ஸாத்யத்தில்

கலக்கமாவது ஸாத்யமின்னதென் றறியாமல் கலங்குகை யானாலும், ஸாத்ய வஸ்து விஷயமான கலக்கமென்கிற மாத்ரத்தைக் கொண்டு இதுக்கிப்படி யோஜித்தால் வரும் விரோதமில்லை.

விளக்கம் - இவ்விதம் அல்லாமல் இதற்கு வேறுவிதமாகவும் பொருள் கூறலாம். ஜீவாத்மாக்கள் குறித்த விஷயமாக உள்ள உபதேசங்களிலும், திருவாய்மொழி (1-2) - வீடுமின் முற்றவும் - என்ற திருவாய்மொழியானது பக்தியில் நிலைத்து நிற்பவர்களுடைய செயல்கள் எவ்விதம் இருக்கவேண்டும் என்பதை உபதேசிப்பதாக உள்ளதாலும், இந்த இரண்டு திருவாய்மொழிகளின் நடுவில் மற்றவற்றை ஆராய்ந்து பார்த்தால், பக்தி மற்றும் ப்ரபக்தி ரூபமாக உள்ள உபாய உபதேசங்களும், பகவத் அனுபவம் என்ற கைங்கர்ய வடிவில் உள்ள பலனின் உபதேசங்களும் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன; மேலும் இவை அடையவேண்டிய இலக்காக உள்ள பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபம், அடைபவனாக உள்ள ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபம், பலனை அடைவதற்கு உள்ள தடைகளின் ஸ்வரூபம் ஆகியவற்றையும் கூறுகிறார். இப்படியாக உள்ளதால், இந்த திருவாய்மொழிகள் உபாயம் மற்றும் பேறு ஆகியவற்றில் நிலையாக நிற்க வைப்பதற்கான காரணமாக உள்ளதால், இவை அங்கங்கள் போன்று காணப்படுகின்றன. எனவே உபாயம் மற்றும் பேறு ஆகியவற்றில் உள்ள கலக்கங்களை நீக்குவதே உபதேசத்தின் முக்கியமான பயன் என்று கொண்டு, ஸர்வேச்வரன் விஷயமான உபதேசமும் உபாயம் மற்றும் பேறு ஆகியவற்றில் உள்ள கலக்கத்தைத் தீர்க்கவே ஆகும் என்பதாக உள்ளது என்று கொள்ளவேண்டும் என்றால் - “பிடித்தேன்”, “விடுவேனோ” என்கிற இந்த இரண்டும் தனக்குப் பேறாக உள்ள நம்மாழ்வாரோடு வந்து கலந்து நின்று பெற இயலாத பேற்றினை அடையப் பெற்றதாக ஸர்வேச்வரன் நிற்கும்போது, “இவர் தம்மைத் தகுதியானவர் அல்லர், மிகவும் தாழ்ந்தவர் என்று எண்ணியபடி நம்மை விட்டு அகல முயற்சித்தால் என்ன செய்வது?”, என்று சந்தேகம் கொண்டு தடுமாறுகிறான்; ஆகவே அவனுடைய இந்தக் கலத்தை நீக்குவதற்காக உரைக்கப்பட்டது என்பதால், பேறு குறித்த கலக்கத்தை நீக்கும்விதமாக கூறப்பட்டது - எனலாம். பேறு குறித்த கலக்கம் என்றால், பேறு இன்னது என்று

அறியாமல் கலங்குதல் என்பதே பொருள் என்றாலும், பேற்றைக் குறித்த கலக்கம் என்பதை இவ்விதம் பொருள் கொண்டால் முரண்பாடு ஏதும் இல்லை.

வ்யாக்யானம் - (வைத்தெழுவது) என்கிறவிது தனக்கபிமதமான விஷயங்களைப் பிரிந்து கண்ணாஞ்சுழலையிட்டு அதஸ்மிம்ஸ் தத்புத்தி பண்ணித் தங்கள் குழலைக் கொண்டாடினானாகக் கருதி, “நாங்கள் அவர்கள் அல்லோம் காண். அவர்கள் பக்கலிலே போ” என்கிற நினைவாலே, “தோகைமாமயிலார்கள் செவியோசை வைத்தெழ” என்று ஸாத்யத்தையும், “ஆகள் போகவிட்டுக் குழலாது” என்று ஸாதநத்தையும் அவனுக் கறிவிக்கிற தாகையாலே, உபயத்திலும் கலங்கினவனுக்குச் சொல்லுகிறதென்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நம்.

விளக்கம் - (வைத்தெழ ஊது) - தனக்கு விருப்பமானவர்களைப் பிரிந்து, கலக்கம் அடைந்து மயங்கி, ஒன்றை மற்றொன்றாக எண்ணி, தங்களுடைய குழலை அவன் கொண்டாடினான் என்று எண்ணியவர்களாக, “நாங்கள் நீ நினைப்பவர்கள் அல்லர். நீ அவர்களிடமே செய்வாயாக”, என்று உரைக்கவேண்டும் என எண்ணியபடி, திருவாய்மொழி (6-2-2) - தோகை மாமயிலார்கள் செவியோசை வைத்தெழ - என்பதன் மூலம் பலனையும், திருவாய்மொழி (6-2-2) - ஆகள் போக விட்டுக் குழலாது - என்பதன் மூலம் அதனை அடையும் வழியையும் அவனுக்கு உணர்த்துகிறார். ஆகவே இவை உபாயத்திலும் உபேயத்திலும் கலங்குபவனுக்குக் கூறப்பட்டது என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (வாடி நிற்க) என்கிறவிது “மழறுதேன் மொழியார்கள்” என்று தொடங்கி, உனக்கபிமதைகளானவர்கள் உன்னைப் பிரிந்து உறாவிக் கிடக்க உனக்கு உபேசுஷா விஷயமான வெங்கள் பூவைக்கிளிகளோடே கலந்து பேச்சுக்கொள்ளாதே கொள்ளென்கிற தாகையாலே, ஸாத்யத்தில் கலக்கம் கண்டு சொன்னதாமிறே. (கன்மமன்று) என்கிறவிது, தங்களோடே இட்டிடு கொண்டு தங்களபிஸந்தியைக் குலைத்துத் தங்களை வசீகரிக்கைக்கு ஸாதநமாக நினைத்துத் தங்களுக்கநிஷ்டமென் றறியாமல் கையில் பாவையைப் பறிக்கிற அவனைக் குறித்து “உனக்கிது கார்யமன்று” என்கிறதாகையாலே ஸாதநத்தில் கலக்கங்கண்டு சொன்னதாகலாம். (ஆன்பின் போகேல் கைகழியேல்) என்றது பசு மேய்க்கப்

போனவிடத்தே தனக்கென்ன தீங்குவருகிறதோ என்றும் பிரிவாற்றாமலும் இத்தலைபடுகிற க்லேசமறிந்தால் பிரியாதே இத்தலையோடே கூடியிருக்கை புருஷார்த்தமாயிருக்க, ஜாத்யுசிததர்மமென்கிற மாத்ரத்தைக் கொண்டு பசுமேய்க்கப் போகவொருப்படுகிறவனைக் குறித்து “ஆழுமென்னாருயிரான் பின் போகேல்”, “கலவியும் நலியுமென்கை கழியேல்” என்றவையாகையாலே, ஸாத்யத்தில் கலங்கினவனுக்குச் சொல்லுகிறதாகலாம். (உழிதரு) என்கிறவிது “வசி செயுன் தாமரைக்கண்ணும் வாயும் கைகளும் பீதகவுடையுங் காட்டி” என்று வசீகார ஸாதநத்தையும், “உகக்கு நல்லவரொடு முழிதரு” என்று அபிமத விஷய ஸம்ச்லேஷமாகிற ஸாத்யத்தையும், அவையறியாமல் நிற்கிறவனுக்கறிவித்ததாகவிநே யிருக்கிறது; (என் சொற்கொள்) என்கிறவிது பசுமேய்க்கப் போகவேண்டாவென்று விலக்குகிறது. நமக்கொரு தீங்கு வாராமைக்காக வென்றறியாதே பரிவையான தன் வார்த்தையை யநாதரிக்கிறவனைக் குறித்து “அவத்தங்கள் விளையுமென் சொற்கொள்” என்றதாகையாலே, இதுவும் ஸாத்யத்தில் கலங்கினவனுக்குச் சொன்னதாகக் கொள்ளலாம். ஆனபின்பு, (இவற்றில் கலங்கு மீச்வரனுக்குப் பலகாலும் ஹிதாஹிதங்கள் சொல்லவர்) என்றதுக்கு அநுகுணமாக இச்சந்தைகளுக் கெல்லாமிப்படி யோஜித்தாலும் குறையில்லை.

விளக்கம் – (வாடி நிற்க) திருவாய்மொழி (6-2-5) மழறு தேன்மொழியார்கள் – என்று தொடங்கி, “உனக்கு விருப்பமானவர்கள் உன்னைப் பிரிந்து துக்கத்தில் உள்ளபோது உனது வெறுப்புக்கு இடமாக உள்ள எங்களுடைய பூவைக்கிளிகளுடன் நீ கலந்து பேசவேண்டாம்”, என்று உரைப்பதால் பேற்றில் கலக்கம் கண்டு உரைக்கப்பட்டதாயிற்று. (கன்மம் அன்று) - தங்களுடன் விவாதம் செய்து, தங்களுடைய மன உறுதியைக் குலைத்து, தங்களை வசப்படுத்துவதற்கான வழியாக எண்ணி, தங்களுக்கு விருப்பம் இல்லாதது என்று அறியாமல், தங்கள் கைகளில் உள்ள பாவையை அவன் பறிக்கும்போது அவனிடம், “உனக்கு இது ஏற்ற செயல் அல்ல”, என்று கூறுவதால் உபாயத்தில் கலக்கம் கண்டு உரைத்தார் என்றானது. (ஆன்பின் போகேல் கைகழியேல்) – என்பதான இவை பசுக்கள் மேய்க்கச் சென்ற இடத்தில் தனக்கு என்ன தீமை ஏற்படும் என்று அறியாமலும், தனது பிரிவாற்றாமை காரணமாக இவர்களுக்கு ஏற்படும் துன்பம் இன்னது என்று

அறிந்தால் பிரியாமல் சேர்ந்து இருத்தல் புருஷார்த்தம் என்று கொள்ளாமல் தனது குலத்திற்கே உரிய தர்மம் என்பதை எண்ணியபடியும் பசுக்களை மேய்க்கக் சென்றான். இவ்விதம் உள்ளவனைக் கண்டு திருவாய்மொழி (10-3-8) - ஆழுமென்னாருயிரான் பின் போகேல் - என்றும், திருவாய்மொழி (10-3-8) - கலவியும் நலியுமென்கை கழியேல் - என்றும் கூறுவதால் பேற்றில் கலங்கியவனுக்குக் கூறப்பட்டது என்றாகிறது. (உழிதரு) - என்பதான இது திருவாய்மொழி (10-3-8) - வசி செயுன் தாமரைக்கண்ணும் வாயும் கைகளும் பீதகவுடையுங் காட்டி - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப வசீகரிக்கும் கருவிகளையும், திருவாய்மொழி (10-3-8) - உகக்கு நல்லவரொடு முழிதரு - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப தன்னால் விரும்பப்பட்டவர்களுடன் கலத்தல் என்ற பயனையும் அறியாமல் உள்ளவனுக்கு, அவற்றை உரைப்பதாக உள்ளது. (என்சொற்கொள்) - என்பதான இது, “பசு மேய்க்கச் செல்லவேண்டாம்” என்று அவர்கள் தடுப்பது, நமக்கு ஒரு துன்பம் வரக்கூடாது என்பதற்காகவே ஆகும் என்பதை அறியாமல், அன்பு கொண்டவளாகிய தனது சொற்களைத் தள்ளுபவனைக் குறித்து, திருவாய்மொழி (10-3-10) - அவத்தங்கள் விளையும் என் சொற்கொள் - என்று கூறியதால், இதுவும் பேற்றில் கலங்குகிறவனுக்கு உரைத்ததாயிற்று. இப்படியாக உள்ளபோது, (இவற்றில் கலங்கு மீச்வரனுக்குப் பலகாலும் ஹிதாஹிதங்கள் சொல்லுவர்) என்பதற்கு ஏற்ப இந்தப் பாசுரங்களுக்கு இவ்விதம் பொருள் கூறினால் தோஷம் இல்லை.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 225)

3-7-10 அடியார்ந்த வையமுண்டு ஆலிலை யன்ன வசஞ்செய்யும்

பரியாதுமில் குழவிப்படி யெந்தை பிரான் தனக்கு

அடியா ரடியார் தம்மடியாரடியார் தமக்கு

அடியாரடியார் தம்மடியாரடி யோங்களே

பொருள் - த்ரிவிக்ரமனாக நின்று இந்த உலகத்தை அளந்தபோது தனது திருவடிகளுடன் சம்பந்தம் கொண்டதான இந்தப் பூமியை, ப்ரளய ஆபத்து ஏற்பட்டபோது தனது திருவயிற்றில் பாதுகாப்பாக வைத்து ஒரு ஆலிலை மீது திருக்கண்கள் வளர்ந்தபடி, எந்தவிதமான ஒப்பும் இல்லாத சிறிய குழந்தையாகக் கிடந்தான். அப்படிப்பட்ட எங்களுடைய ஸ்வாமிக்கு ஏழு தலைமுறைகள் அடிமையாக நிற்பவர்களுக்கு, நாங்கள் அடிமைப்பட்டவர்கள் ஆவோம்.

அவதாரிகை - அவனுடைய அகடிதகடநா ஸாமர்த்யத்திலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய சேஷத்வத்தின் எல்லை நிலம் நான் என்கிறார்.

விளக்கம் - “வேறு யாராலும் செய்ய முடியாத செயல்களைச் செய்தபடி உள்ள அவனுடைய வலிமையில் தோற்றுப்போய் நிற்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய அடிமைகள் என்பவர்கள் வரிசையில் நான் எல்லையில் நிற்கிறேன்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அடியார்ந்த வையம் உண்டு) அமுது செய்ய முன்பே அடியிட்ட படியிறே இது. தன் படிக்குக் காற்கூறும் போராதத்தையிறே அமுது செய்தது. திருவடிக்கு அளவான பூமியை அமுது செய்து. (ஆலிலை அன்னவசஞ் செய்யும்) ஒரு பவனான ஆலந்தளிரிலே உணவுக்கீடாக இடம்வலங்கொள்ளும். அமுது செய்தபடி ஜரியாமே வலக்கை கீழ்ப்படவாயிற்று கிடப்பது. எல்லார்க்கும் ஒக்குமே தந்தாம் ஜீவந ஹாநி வாராமற் பரிஹரிக்கை. “கூழாட்படுகை” அவனுக்கும் ஒத்திருக்கிறபடி. (படியாதுமில் குழவிப்படி) ஒப்பொன்றுமின்றிக்கே யிருக்கிற பிள்ளைத்தனத்தாலே யசோதா ஸ்தநந்தயமும் ஒப்பன்று வடதள சாயிக்கு; “தொட்டில் நின்றும் தரையிலே விழ்ப்புகுகிறோம்” என்று அஞ்ச அறியாத பால்யமிறே அங்கு; “ஆலிலையில் நின்றும் ப்ரயத்திலே விழுகிறோம்” என்று அஞ்ச அறியாத மெளக்த்யமிறே இங்கு. (எந்தை பிரான்) அந்த அகடிதகடநா ஸாமர்த்யத்தாலே என்னைத் தோற்பித்த உபகாரகன்.

விளக்கம் - (அடியார்ந்த வையம் உண்டு) - உட்கொள்வதற்கு முன்பாகவே தனது திருவடிகளால் அளந்து எடுத்துக் கொண்ட இடம். தனது திருவடிகளின் அளவிற்குச் சற்றும் சேராத பூமியை அல்லவோ இவன் அளந்து எடுத்துக்கொண்டான். ஆக தனது திருவடிகளுக்கு ஏற்றபடியான பூமியை அன்று உட்கொண்டான். (ஆலிலை அன்னவசஞ் செய்யும்) - பின்னர் ப்ரளயகாலத்தில் தனது சிறிய வயிற்றுக்குச் சேராத அளவில் உள்ளதான இந்தப் பூமியை உட்கொண்டு, அது ஜீரணிக்காத காரணத்தால், தனது வலது திருக்கரத்தைக் கீழே வைத்தபடி ஆலிலையில் கிடந்தான். தன்னுடைய ஜீவனத்திற்கு ஆபத்து வராமல் காப்பாற்றிக் கொள்ளுதல் அனைவருக்குமே பொருந்தும் அல்லவோ? திருப்பல்லாண்டு (3) - கூழாட்பட்டு - கூழுக்கு ஆட்படுதல் அவனுக்கும் பொருந்துகிறது. (படியாதுமில் குழவிப்படி) - ஈடு இல்லாத பிள்ளைத்தனம் நிறைந்த காரணத்தால், இவ்விதம் ஆலிலையில் சயனித்தபடி உள்ள இவனுக்கு யசோதையிடம் தாய்ப்பால் அருந்திய குழந்தைப்பருவம் கூட ஒப்பாகாது. அப்போது, “தொட்டிலிலிருந்து கீழே விழுந்துவிடப் போகிறோம்”, என்று அஞ்சுவதற்கும் அறியாத குழந்தையாகக் கிடந்தான்; இப்போது, “ஆலிலையிலிருந்து ப்ரளய நீரில் விழுந்துவிடப் போகிறோம்”, என்று அஞ்சுவதற்கு அறியாத வயதாக உள்ளான். (எந்தை பிரான்)

- இப்படிப்பட்ட, யாராலும் செய்ய முடியாத செயல்களைச் செய்தபடி உள்ள திறமை காரணமாக என்னை வென்ற உபகாரகன்.

வ்யாக்யானம் - (அடியார் இத்யாதி) “தமீச்வராணாம் பரமம் மஹேச்வரம்” என்று சேஷித்வத்துக்கு அவனுக்கு அவ்வருகில்லாதாப்போலே, சேஷித்வத்துக்குத் தமக்கு அவ்வருகில்லாதபடி அதினைல்லையிலே நிற்கிறார். ஐச்வர்யத்தை ஆசைப்பட்டவர்கள் தன்னோடு ஸஜாதீயரில் ஏற்றத்தை ஆசைப்பட்டு, கூடாரியர்க்கு மேலே ஆசைப்பட்டு, இந்தர பதத்தை ஆசைப்பட்டு, ப்ரஹ்மாவினளவில் ஆசைப்படுமாபோலே இவரும் இவ்வருகில் எல்லையை ஆசைப்படுகிறார். இப்போதும் தம்முடைய ருசிக்கு அவதியுண்டாய் இவ்வளவிலே நின்றாரல்லர்; சந்தஸ்ஸில் இதுக்கு அவ்வருகு போகவொண்ணாமே நின்றதித்தனையிறே. “இப்படி வைஷ்ணவர்களை விரும்பினால் இது லௌகிகரோடு சேராதிருந்ததாகில் ஆழ்வார் விரும்பினத்தை விச்வஸித்தோமாகிறோம்” என்று சீயர் அருளிச்செய்யும்படி.

விளக்கம் - (அடியார் இத்யாதி) - ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் - தமீச்வராணாம் பரமம் மஹேச்வரம் - ஈச்வரர்களுக்கெல்லாம் மேலான ஈச்வரன் - என்று எஜமானத்தன்மைக்கு அவனுக்கு ஈடாக யாரும் இல்லாதது போன்று, அடிமையாக உள்ள தன்மைக்கு தமக்கு ஈடாக யாரும் இல்லை என்பதாக அதன் எல்லையில் உள்ளார். ஐச்வர்யத்தை விரும்புகிறவர்கள் தங்களுடன் ஒத்த குலத்தில் உள்ளவருடைய ஏற்றத்தை விரும்பி, தொடர்ந்து கூடாரியர்கள் மீது ஆசை கொண்டு, தொடர்ந்து இந்தரபதவியை விரும்பி, நான்முகன் பதவிவரை ஆசைப்படுவது போன்று, இவர் அடிமைத்தனத்தின் எல்லையை விரும்புகிறார். ஆனால் இங்கு தான் ஆசைப்பட்ட எல்லையை அடைந்துவிட்டதாக நிற்கவில்லை. பாசுரத்தில் இதற்கும் மேலே “அடியார்” என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்த இயலாது என்பதால் நின்றுவிட்டார். “இவ்விதமாக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை மட்டுமே விரும்பினால் உலகின் மரியாதையுடன் சேராது என்பதால், ஆழ்வார் விரும்பியதையே நம்பிக்கையுடன் ஏற்கிறோம்”, என்று ஸ்வாமி நஞ்சீயர் அருளிச்செய்தார்.

3-7-11 அடியோங்கு நூற்றுவர் வீய அன்றைவர்க் கருள்செய்த

நெடியோனைத் தென்குருகூர்ச் சடகோபன் குற்றேவல்கள்

அடியார்ந்த வாயிரத்துள் இவை பத்துஅவன் தொண்டர்மேல்

முடிவு ஆரக் கற்கிற்கில் சன்மஞ் செய்யாமை முடியுமே

பொருள் - தங்களுடைய ராஜ்யமானது நிலைத்திருக்கும்விதமாக வந்த துரியோதனன் உள்ளிட்ட கௌரவர்கள் நூறு பேரும் முடிந்துபோகும் விதத்தில், முன்பு பாண்டவர்கள் ஐந்து பேருக்கும் அனைத்துவிதமான உபகாரங்களையும் செய்த உயர்ந்தவனைக் குறித்து, திருக்குருகூர் நகரத்தின் தலைவராகிய நம்மாழ்வாருடைய ஆயிரம் பாசுரங்களில், அவனுடைய அடியார்கள் குறித்து உரைக்கப்பட்ட இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களையும் கற்க வல்லவர்கள் மீண்டும் பிறவி ஏற்படாதபடி முடிவர்.

அவதாரிகை - நிகமத்தில் பாகவத சேஷத்வ ப்ரதிபாதகமான இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தவர்கள், இப்புருஷார்த்தத்துக்கு விரோதியான ஸம்ஸாரத்தைக் கடப்பார்கள் என்கிறார்.

விளக்கம் - இறுதியாக, பாகவதர்களுக்கு அடிமையாக இருத்தல் என்பதை வெளிப்படுத்துவதான இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்பவர்கள், இந்தப் புருஷார்த்தத்தை அடைவதற்குத் தடையாக உள்ள ஸம்ஸாரத்தைக் கடப்பார்கள் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அடியோங்கு நூற்றுவர் வீய) பாண்டவர்களை அரக்குமாடத்திலே அகப்படுத்தியும், சூதிலே தோற்பித்தும், வநவாஸாதிகளைப் பண்ணுவித்தும், தாங்கள் புத்ரமித்ராதிகளாலே பல்கி ராஜ்யத்திலே வேர் விழுந்த துர்யோதனாதிகள் நூற்றுவரும் முடியும்படி. (அன்று) அவர்களாலே நிரஸ்தரான அன்று. (ஐவர்க்கு அருளிச்செய்த நெடியோனை) இரண்டிடத்திலும் ஒக்குங்காணும் ஐவர்க்கு அருள்செய்கை. இங்கு திசைதிசை வலித்தெற்றுகின்ற ஐவர்க்கு அருள் செய்தானிறே, அங்கு அவர்களாலே எற்றுண்ட ஐவர்க்கு அருளிச்செய்தான். (ஐவர்க்கு) இவர்களுடைய ஆனைக் குதிரை யுள்ளிட்டவை அவர்கள் பறித்துக்

கொள்ள. “யஸ்ய மந்தீ ச கோப்தா ச” என்கிறபடியே இழந்தவையெல்லாம் தானேயாய் நின்றான். (நெடியோனை) பாண்டவர்கள் கார்யஞ் செய்து போகிற அன்றும், “நாதிஸ்வஸ்தமநா:” என்று அவர்கள் கார்யமென்றும் செய்யப் பெற்றிலோம் என்றிருந்தபடி.

விளக்கம் - (அடியோங்கு நூற்றுவர் வீய) - அடி என்றால் வேர்; அதாவது புத்திரர்கள், நண்பர்கள் என்று அனைவறையும், அவர்களுடைய சந்ததியையும் சேர்த்து. பாண்டவர்களை அரக்குமாளிகையில் அகப்படுத்தியும், சூதாட்டத்தில் வென்றும், கானகத்திற்குத் துரத்தியும் செய்த துரியோதனை உள்ளிட்டவர்கள் அனைவரும் அடியுடன் அழியும்படியாக. (அன்று) - அவர்களால் தள்ளப்பட்ட அன்று. (ஐவர்க்கு அருளிச்செய்த நெடியோனை) - இரண்டு இடங்களிலும் ஒரே போன்று உதவி செய்தான். திருவாய்மொழி (7-1-10) - திசை திசை - என்பதற்கு ஏற்ப நம்மைத் தாக்குவதான ஐந்து புலன்கள் மூலம் ஏற்படும் துக்கத்தை நீக்கி நமக்கு அருள் செய்கிறான், அங்கு கௌரவர்களால் துக்கம் அடைந்த ஐந்து பாண்டவர்களுக்கு அருள்செய்தான். (ஐவர்க்கு) - பாண்டவர்களுடைய யானைப்படை, குதிரைப்படை போன்ற அனைத்தையும் கௌரவர்கள் பறித்துக் கொண்டனர். அப்போது மஹாபாரதம் - யஸ்ய மந்தீ ச கோப்தா ச - மந்திரி, காப்பவன் ஆகியவனாக - என்பதற்கு ஏற்ப அவர்கள் இழந்தது அனைத்தும் தானேயாகும்படி அவர்களிடம் நின்றான். (நெடியோனை) - பாண்டவர்களுக்காக இத்தனை உபகாரங்கள் செய்தபோதிலும், நாதிஸ்வஸ்தமநா: - ஏதும் செய்யவில்லை - என்பதற்கு ஏற்ப, “அவர்களுக்காக நாம் ஏதும் செய்யவில்லையே”, என்று நின்றான்.

வ்யாக்யானம் - (தென்குருகூர் இத்யாதி) ஆழ்வார் பாகவத சேஷத்வ பர்யந்தமான கைங்கர்யத்தை வாசிகமாகப் பண்ணுகையாலே அந்தரங்க வருத்தியாயிற்று ஸர்வேச்வரனுக்கு. (அடியார்ந்த ஆயிரத்துள்) ருக்வேதம் போலவும், “பாதபத்தோ அக்ஷரஸம்:” என்கிற ஸ்ரீராமாயணம் போலவும் பாதங்கள் பூர்ணமான ஆயிரம். (அவன் தொண்டர் மேல் முடிவு) இதில் ஸர்வேச்வரனைச் சொன்னவிடங்கள் உபஸர்ஜந கோடியிலேயாமித்தனை. (ஆரக் கற்கிற்கில்) நெஞ்சிலேபடியும்படி கற்க

சக்தராகில். இதில் ஒரு பாட்டும் விழவிடாதே என்றும். (சன்மஞ் செய்யாமை முடியும்) ததீய சேஷத்வ விரோதியான ஜந்மாந்வயம் அறும்.

விளக்கம் - (தென்குருகூர் இத்யாதி) - நம்மாழ்வார் “பாகவதர்களுக்கு அடிமையாக இருத்தல்” என்பது முடிய உள்ள கைங்கர்யங்களை இவ்விதமாகச் சொற்கள் மூலமாகவே செய்வதால், இந்தச் செயலானது அந்தரங்க கைங்கர்யமாகவே ஸர்வேச்வரனுக்கு ஆயிற்று. (அடியார்ந்த ஆயிரத்துள்) - ருக்வேதம் போன்றும், இராமாயணம் பாலகாண்டம் (2-18) - பாதபத்தோ அக்ஷரஸம்: - நான்கு அடிகளுடன் கூடியதும், ஒவ்வொரு அடியும் எழுத்துக்கள் போன்றதும் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள இராமாயணம் போன்றும், அடிகளால் பரிபூர்ணமாக உள்ள ஆயிரம் பாசுரங்கள். (அவன் தொண்டர் மேல் முடிவு) - அடியார்கள் குறித்து உரைக்கப்பட்டாலும், இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களில் ஸர்வேச்வரன் குறித்து உரைக்கப்பட்டது மறைமுகமாகவே ஆகும். (ஆழக் கற்கிற்கில்) - இதில் உள்ள ஒரு கருத்தையும் பாசுரத்தையும் என்றும் விடாமல், நெஞ்சில் பதியும்படியாகக் கற்க முடிந்தவர்கள். (சன்மஞ் செய்யாமை முடியும்) - அடியார்களுக்கு அடிமையாக இருத்தல் என்று நிலைக்குத் தடைகளை ஏற்படுத்தவல்ல ஜந்மங்களை அறுத்து நிற்பர்.

திருவாய்மொழி இரண்டாம் பத்து ஏழாம் திருவாய்மொழி ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 87)

82. தெரிவுற்ற ஞாலம் செறியப் பெறாது வெந்தீவினையால்

உருவற்ற ஞானத்து உழல்கின்ற என்னை ஒரு பொழுதில்

பொருவற்ற கேள்வியன் ஆக்கி நின்றான் என்ன புண்ணியனோ

தெரிவுற்ற கீர்த்தி இராமானுசன் என்னும் சீர் முகிலே

விளக்கவுரை - ஆத்மா எது, ஆத்மா அல்லாதது எது என்று பிரித்து அறியும் ஞானம் எனக்குக் கைகூடவில்லை. எனது பழைய கர்மவினைகள் காரணமாக, நன்மை என்பதே இல்லாத இந்த உலகத்தில் பல பிறவிகளிலும் பிறந்து, இறந்து உழன்றபடியே, இருந்து வந்தேன் (குறிப்பு: “உருவற்ற ஞாலத்து” என்று பதத்தால் இப்போது கூறிய பொருள் கொள்ளலாம். அல்லது “உருவற்ற ஞானத்து” என்று படித்தால் பக்தி பரபக்தி போன்ற ஞானம் ஏற்படாமல் திரிந்த என்று பொருள் கொள்ளலாம்). அப்போது எம்பெருமானார் செய்தது என்ன? என்னை ஒரு நொடிப்பொழுதில் தனது கருணை கொண்டு கடாசுஷித்தார். மிகவும் உயர்ந்த சரணாகதி பற்றிய உபதேசம் செய்து, என்னைப் ப்ரபன்னன் என்று ஆக்கினார். இவ்விதம் தனது ஆட்சியை இந்தப் பூமியில் செலுத்தியபடி இருந்தார். இவ்விதம் என்னைக் கண்டவர்கள் அனைவரும், “இவன் (திருவரங்கத்தமுதனார்) என்ன புண்ணியம் செய்தானோ?”, என்று வியக்கும்படி, மிகுந்த புகழை உடையவரும், மேகம் போன்று ஏற்றத்தாழ்வு காணாமல் கருணை மழை பொழிபவரும் ஆகிய எம்பெருமானார் செய்தார்.

அவதாரிகை – “அரங்கன் செய்ய தாளிணைகள் பேர்வின்றி யின்று பெறுத்து மிராமானுசு” என்று கீழ் ப்ரஸ்துதமான பரமபுருஷார்த்தத்துக் குறுப்பாக ஸாம்ஸாரிக ப்ரவ்ருத்திகளிலே மண்டியிருந்து ஸம்யஜ்ஞானத்தைப் பெறமாட்டாதே அதிக்ரூரமான துஷ்கர்மத்தாலே தேஹாத்மாபிமானியாய்க் கொண்டு ஒன்றிலும் ஒரு நிலையின்றிக்கே தட்டித் திரிகிற வென்னை, “ஆண்டுகள் நாள் திங்கள்” என்றாப்போலே சிரகாலம் கூடியன்றின்றிக்கே ஒரு சூக்ஷணமாத்ரத்திலே தானே நிஸ்ஸம்சயமாக தத்வஹித புருஷார்த்தங்களை தத்யாதாம்யத்தளவு முபதேசித்து, உபமாந ரஹிதமான ச்ருதத்தையுடையேனாம்படி பண்ணி, ஸர்வ விஷயமாக வர்ஷிக்கும் வர்ஷுகவலாஹக மென்னலாம்படி பரமோதாரரான எம்பெருமானார் என்ன தார்மிகரோவென்று அநுஸந்தித்து வித்தாராகிறார்.

விளக்கம் – “அரங்கன் செய்ய தாளிணைகள் பேர்வின்றி இன்று பெறுத்தும் இராமானுசு” என்று கடந்த பாசுரத்தில் வெளிப்பட்டதான மிகவும் உயர்ந்த புருஷார்த்தத்திற்கு ஏற்றபடியாக, ஸம்ஸாரத்தின் செயல்களில் எப்போது முழுகியபடி உள்ளதால் உண்மையான ஞானத்தை அடையாமல், மிகவும் தீயவையான கர்மங்கள் காரணமாக சரீரத்தையே ஆத்மா என்று எண்ணியபடி, எந்த ஒன்றிலும் நிலை நிற்காத என்னை, இராமானுச நூற்றந்தாதி (31) – ஆண்டுகள் நாள் திங்கள் – என்பதற்கு ஏற்ற சில காலம் என்பது அல்லாமல், ஒரு நொடிப்பொழுது நேரத்தில், எம்பெருமானார் தானாகவே வந்து நின்று எந்தவிதமான ஐயமும் ஏற்படாதவிதத்தில் தத்வஹித புருஷார்த்தங்களை உண்மையான ஞானம் உள்ளது உள்ளபடி ஏற்படும்வரை உபதேசித்தார்; இவ்விதம் எந்தவிதமான உபமானத்திற்கும் சேராதவிதத்தில் கற்றலை உடையவனாக என்னைச் செய்தார். இவ்விதம் அனைவருக்கும் பொதுவாக மழையைப் பொழிகிற மழைமேகம் என்று கூறலாம்படியாக, மிகவும் உயர்ந்த தாராள குணம் கொண்ட எம்பெருமானார் எத்தகைய தர்மம் நிறைந்தவரோ? என்று இந்தப் பாசுரத்தில் எண்ணி மகிழ்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – (தெரிவுற்ற ஞானம் செறியப் பெறாது) தெரிவு – விவேகம். அதாவது ஆத்மா அநாத்மா விஷயமா யிருந்துள்ள புத்தி விசேஷம். ஆத்மவஸ்து உபாதேயமென்றும், அநாத்மாவான அசித்வஸ்து த்யாஜ்யமென்றும் விவேகிக்கையென்றபடி. (உற்ற ஞானம்) அதிலே ஊற்றத்தையுடைத்தா யிருக்கும் ஜ்ஞானம். உறுதல் – ஊற்றம். “அஸ்தி ப்ரஹ்மேதி சேத்வேத” என்று ச்ருதியும் சொல்லிற்றிறே. “அமாநித்வம் அதம்பித்வம் அஹிம்ஸா ச்ஷாந்தி: ஆர்ஜவம் ஆசார்ய உபாஸநம் செளசம் ஸ்தைர்யம் ஆத்மவிரிக்ரஹ:”, “இந்த்ரிய அர்த்தேஷு வைராக்யம் அநஹங்கார ஏவ ச ஜந்ம ம்ருத்யு ஜரா வ்யாதி துக்க தோஷ அநுதர்சநம்”, “அஸக்தி: அநபிஷ்வங்க: புத்ர தார க்ருஹாதிஷு நித்யம் ச ஸமசித்தத்வம் இஷ்ட அநிஷ்ட உபபத்திஷு”, “மயி ச அநந்ய யோகேந பக்தி: அவ்யபிசாரிணீ”, “அத்யாத்ம ஜ்ஞான நித்யத்வம் தத்வ ஜ்ஞான அர்த்த சிந்தநம் ஏதத் ஜ்ஞானம் இதி ப்ரோக்தம் அஜ்ஞானம் யத் அத: அந்யதா”, “ஸா வித்யா யா விமுக்தயே” என்கிறபடியே ஸதஸத் விவேசந விஷயக பரிபூர்ண ஜ்ஞானமென்றபடி. அன்றிக்கே, “தெரிவுற்ற ஞானம்” என்றது, ப்ரகாசோப யுக்த ஜ்ஞானமென்றதாய் தத் வஸ்த்தியை யதா தர்சநம் பண்ணுக்கைக்குறுப்பான ஜ்ஞானமென்னவுமாம். தெரிவு – ப்ரகாசம். உறுதல் – பொருந்துதல். (செறியப் பெறாது) ப்ராபிக்கப் பெறாதே.

விளக்கம் – (தெரிவுற்ற ஞானம் செறியப் பெறாது) - தெரிவு என்றால் விவேகம். அதாவது ஆத்மா எது, ஆத்மா அல்லாதது எது என்று அறியவல்ல புத்தி. ஆத்மாவானது கைக்கொள்ளத்தக்கது என்றும், ஆத்மா அல்லாததாகிய அசித்வஸ்துக்களான சரீரம் போன்றவை கைவிடத்தக்கவை என்றும் பிரித்து அறிதல். (உற்ற ஞானம்) - அத்தகைய பிரித்து அறிதலில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொண்ட ஞானம். தைத்திரீய உபநிஷத் (2-6-1) – அஸ்தி ப்ரஹ்ம இதி சேத் – ப்ரஹ்மத்தை உள்ளதாக அறிந்தால் – என்று ச்ருதியும் கூறியது காண்க. கீதை (13-7) – அமாநித்வம் அதம்பித்வம் அஹிம்ஸா ச்ஷாந்தி: ஆர்ஜவம் ஆசார்ய உபாஸநம் செளசம் ஸ்தைர்யம் ஆத்மவிரிக்ரஹ: - உயர்ந்தவர்களை அவமதிக்காமல் இருத்தல், வீணான பகட்டு இல்லாமை, பிறரை வருத்தாமை, பொறுமையுடன் இருத்தல், ஒரே தன்மையுடன் இருத்தல், ஆசார்யனுக்குப் பணிவிடை செய்தல், சுத்தமாக இருத்தல், உறுதியாக இருத்தல், மனதை அடக்குதல் ... - என்றும், கீதை (13-8) – இந்த்ரிய அர்த்தேஷு வைராக்யம் அநஹங்கார ஏவ ச ஜந்ம ம்ருத்யு ஜரா வ்யாதி துக்க

தோஷ அநுதர்சநம் - இந்திரியங்களால் அறியப்படும் உலகவிஷயங்களில் பற்று நீங்கி இருத்தல், சரீரம் மற்றும் ஆத்மா மீது அபிமானம் இன்றி இருந்தல், பிறப்பு இறப்பு வயோதிகம் நோய் துக்கம் ஆகியவற்றில் உள்ள தோஷத்தை அறிதல் ... - என்றும், கீதை (13-9) - அஸக்தி: அநபிஷ்வங்க: புத்ர தார க்ருஹாதிஷு நித்யம் ச ஸமசித்தத்வம் இஷ்ட அநிஷ்ட உபபத்திஷு - உலக விஷயங்களில் பற்றில்லாமல் இருத்தல், புத்திரன் மனைவி வீடு போன்றவற்றில் விருப்பத்தைத் தவிர்த்தல், விரும்பிய பொருள் வரும்போது இன்பமும் விரும்பாதவை வந்தால் துக்கமும் அடையாமல் சமமாக இருத்தல் ... - என்றும், கீதை (13-10) - மயி ச அநந்ய யோகேந பக்தி: அவ்யபிசாரிணீ - என்னிடம் மட்டுமே, வேறு எதனிடமும் ஈடுபடாத பக்தியுடன் இருத்தல் ... - என்றும், கீதை (13-11) - அத்யாத்ம ஜ்ஞாந நித்யத்வம் தத்வ ஜ்ஞாந அர்த்த சிந்தநம் ஏதத் ஜ்ஞாநம் இதி ப்ரோக்தம் அஜ்ஞானம் யத் அத: அந்யதா - ஆத்மாவைக் குறித்த ஞானத்தில் ஒருபோதும் தளராமல் ஈடுபடுதல், உண்மையான அறிவு ஏற்பட ஏதுவான சரியான சிந்தனை போன்ற பலவும் ஆத்மஞானம் உண்டாகும் வழிகளாகும். இவற்றைத் தவிர உள்ள மற்ற அனைத்தும் அஜ்ஞானமே ஆகும் - என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் - ஸா வித்யா யா விமுக்தயே - மோக்ஷத்திற்கு இட்டுச் செல்வது எதுவோ அதுவே வித்யை ஆகும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப ஸத் மற்றும் அஸத் ஆகியவற்றை ஆராய்ந்து அறியத்தக்கதான பரிபூர்ணமான ஞானம் என்று பொருள். அல்லது “தெரிவுற்ற ஞானம்” என்றால், இத்தகைய விவரங்களை உணர்த்தத் தேவையான ஞானம் என்று கொண்டு, அத்தகைய விவரங்களை உள்ளது உள்ளபடி அறிவதற்கு ஏற்ற ஞானம் என்றும் கூறலாம். (செறியப் பெறாது) - அடையப் பெறாமல்.

வ்யாக்யானம் - (வெந்தீவினையால்) அநாதிகாலமே பிடித்து இவ்வளவாக நித்ய ஸம்ஸாரியாய்ப் போந்த நான் தீரக் கழியச் செய்த அக்ருத்ய கரணாதிகளாலே. “வெம், தீ” என்கிற மீமிசையாலே அதினுடைய அதிக்ரௌர்யம் தோற்றுகிறது. (உருவற்ற ஞானத்து) உருமாய்ந்து கிடக்கிற ஜ்ஞாநத்தோடே. ஜ்ஞாநத்தினுடைய ஸத்தையெல்லாம் போய்த்தென்றபடி. “அஞ்ஞாநம்தோந்யதுக்தம்” என்கையாலே இவ்விஷயங்களை அவகாஹிக்கிற ஜ்ஞாநமெல்லாம் உருவற்ற ஜ்ஞாநமித்தனையிறே. உரு - வடிவாகை யாலும், “அர்த்தேநைவ விசேஷோ ஹி நிராகார தயாதியாம்” என்கையாலே அதுக்கு வடிவு விஷயமே யாகையாலும்,

“ஸந்தம்” என்கையாலே அவ்விஷயாந்தரமும் ஸ்ரீய:பதியாகையாலே தத்திரித்த விஷயங்களை அவகாஹிக்கிற ஜ்ஞாநமெல்லாம் “உருவற்ற ஞானம்” என்னக் குறையில்லையிறே. (உழல்கின்றவென்னை) பக்தி ப்ரபத்தி முதலான ஹிதங்களிலே யூன்றியிலேனாகிலும் ஒரு நிஷ்டையின்றிக்கே கொண்டிப்பசு போலே ஸ்வைரஸம்ஸாரியாய் தட்டித் திரிகிற அடியேனை. “உருவற்ற ஞாலத்து” என்ற பாடமானபோது, “உரு” என்று அழகாய், அதாவது நன்மையாய், அறுகையாவது -இன்றிக்கே யொழிகையாய். நன்மையென்பதொன்றறில்லாத ஜகத்திலே, “ஈண்டு பல் யோநிகள் தோறுழல்வோம்” என்றபடியே நாநாவித யோநிகளில் ஜநிப்பது மரிப்பதாய்த் தட்டித் திரிகிற வென்னை என்று பொருளாகக் கடவது.

விளக்கம் – (வெந்தீவினையால்) - எல்லையற்ற காலமாகத் தொடங்கி இதுநாள் முடிய நித்யஸம்ஸாரியாகவே உள்ள நான் செய்யும் செயல்கள் அனைத்துமே செய்யக்கூடாத செயல்களாகவே உள்ளன. “வெம், தீ” என்று இரண்டுமுறை ஒரே கருத்தைக் கூறுவதால், அத்தகைய செயல்களின் க்ரூரம் தெரிவிக்கப்படுகிறது. (உருவற்ற ஞானத்து) - மாறிப் போய் உள்ள ஞானத்துடன். ஞானமானது தனது இருப்பை இழந்து நிற்கிறது. ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் - அஜ்ஞாநம் அத: அந்யத் உக்தம் - அதனைத் தவிர உள்ள மற்ற அனைத்தும் அஜ்ஞானம் - என்பதால், இத்தகைய தாழ்ந்த விஷயங்களை மட்டுமே அறிந்தபடி உள்ள ஞானம் என்பது அனைத்தும் உண்மையான உருவம் இல்லாத ஞானமே ஆகும். வடிவம் என்பதாலும், அர்த்தேநைவ விசேஷோ ஹி நிராகார தயாதியாய் - என்பதாலும் இதற்கு வடிவம் என்பது விஷயமே ஆகும் என்பதாலும், ஸந்தம் - என்பதால் அத்தகைய மற்ற விஷயங்கள் என்பதும் மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனே ஆவான் என்பதாலும், அதனைத் தவிர்த்து உள்ள மற்ற விஷயங்களில் ஈடுபடும் ஞானம் அனைத்தும் “உருவற்ற ஞானம்” என்று கூறப்படுவதில் தவறில்லை. (உழலின்ற) - பக்தி, ப்ரபத்தி முதலான நன்மைகளில் ஈடுபடாமல் இருந்தாலும், எந்த ஒரு கட்டுப்பாடும் இன்றி கொண்டிப்பசு போன்று அனைத்து சுவைகளிலும் ஈடுபட்டு நிற்கும் ஸம்ஸாரியாகத் திரிந்தபடி இருந்த என்னை. “உருவற்ற ஞாலத்து” என்று படித்தால், “உரு” என்பது அழகு என்றும், அதாவது நன்மை என்றும்; “அறுகை” என்பது அது இல்லாமல், அதாவது நன்மையின்றி உள்ள ஜகத்தில், இராமாநுச

நூற்றந்தாதி (31) – ஈண்டு பல் யோநிகள்தோறும் உழல்வோம் - என்பதற்கு ஏற்ப பலவிதமான பிறவிகளில் பிறந்து இறந்து என்றபடி திரியும் என்னை.

வ்யாக்யானம் – (ஒரு பொழுதில்) “ஸமித்பாணிச் ச்ரோத்ரியம் ப்ரஹ்மநிஷ்டம் தஸ்மை ஸ வித்வாந் உபஸந்நாய ஸம்யக் ப்ரசாந்தசித்தாய யேநாக்ஷரம் புருஷம் வேத ஸத்யம் ப்ரோவாச தாம் தத்வதோ ப்ரஹ்மவித்யாம்” என்றும், “ஸத்புத்தி: ஸாது ஸேவீ ஸமுசித சரிதஸ் தத்வ போதாபிலாஷீ சுஷ்ருஷுஸ் த்யக்தமாந: ப்ரணிபதந பர: ப்ரசந் கால ப்ரதீக்ஷ: சாந்தோதாந்தோ அநஸூயச் சரணம் உபகதச் சாஸ்த்ர விச்வாஸசாலீ சிஷ்ய: ப்ராப்த: பரீக்ஷாம் க்ருதவித் அபிமதம் தத்வதச் சிஷ்ணீய:” என்றும், “தத் வித்தி ப்ரணிபாதேந பரிப்ரசநேந ஸேவயா உபதேக்ஷ்யந்தி தே ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநிநஸ் தத்த்வதர்சிந:” என்றும், “ஸம்வத்ஸரம் ததர்த்தம் வா மாச த்ரயமதாபி வா பரீக்ஷ்ய விவித உபாயை: க்ருபயா நிஸ்ப்ருஹோ வதேத்” என்றும், “ஸத்புத்தி: ஸாது ஸேவீ ஸமுசித சரிதஸ் தத்வ போதாபிலாஷீ சுஷ்ருஷுஸ் த்யக்தமாந: ப்ரணிபதந பர: ப்ரசந் கால ப்ரதீக்ஷ: சாந்தோதாந்தோ அநஸூயச் சரணம் உபகதச் சாஸ்த்ர விச்வாஸசாலீ சிஷ்ய: ப்ராப்த: பரீக்ஷாம் க்ருதவித் அபிமதம் தத்வதச் சிஷ்ணீய:” என்றும் பஹுப்ரகாரமாக சிஷ்யனுடைய மநஸ்ஸை பரீக்ஷித்தே உபதேசிக்கவேணுமென்று சாஸ்த்ரஞ் சொல்லா நிற்கச்செய்தேயும், உபதேசத்துக்காகத் தான் திருக்கோட்டியூர்நம்பி ஸந்நதிக்கு பதினெட்டு தரமமெழுந்தருளி நிற்கச்செய்தேயும், அவற்றையெல்லாம் தம்முடைய ஓளதார்யத்தாலே காற்கடைக் கொண்டு, என்னைக் கடாக்கித்த அந்தக்ஷணத்திலேதானே.

விளக்கம் – (ஒரு பொழுதில்) முண்டக உபநிஷத் (1-2-12,13) – ஸமித்பாணிச் ச்ரோத்ரியம் ப்ரஹ்மநிஷ்டம் தஸ்மை ஸ வித்வாந் உபஸந்நாய ஸம்யக் ப்ரசாந்தசித்தாய யேநாக்ஷரம் புருஷம் வேத ஸத்யம் ப்ரோவாச தாம் தத்வதோ ப்ரஹ்மவித்யாம் – அந்தச் சிஷ்ய தனது கையில் ஸமித்தைக் கொண்டவனாக, வேதாந்தத்தை அறிந்தவரும் ப்ரஹ்மநிஷ்டையில் நிலைநிற்பவரும் ஆகிய ஆசார்யனை, அண்டவேண்டும். அந்த ஆசார்யன், தன்னை அண்டியவனும், சாந்தமான மனம் கொண்டவனும், அனைத்து இந்திரியங்களையும்

தன்வசப்படுத்தியவனும் ஆகிய அந்த சிஷ்யனுக்கு, அழிவற்ற ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்து உபதேசிப்பானாக - என்றும், கீதை (4-34) - தத் வித்தி ப்ரணிபாதேந பரிப்ரச்நேந ஸேவயா உபதேச்யந்தி தே ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநிநஸ் தத்த்வதர்சிந: - அந்த ஞானத்தை உண்மையை உள்ளது உள்ளபடி காணும் ஞானிகளிடம் அறிவாயாக. அவர்களைச் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து வணங்குவதாலும், அவர்களுக்குக் கைங்கர்யங்கள் செய்வதாலும், வஞ்சனை இன்றி கேள்விகள் கேட்பதாலும், அவர்கள் உனக்கு அந்த ஞானத்தை உபதேசிப்பார்கள் - என்றும், ஸம்வத்ஸரம் ததர்த்தம் வா மாச த்ரயமதாபி வா பரீச்ய விவித உபாயை: க்ருபயா நிஸ்ப்ருஹோ வதேத் - ஒரு வருடமாவது, ஆறு மாதமாவது, மூன்று மாதமாவது பலவிதமான உபாயங்களால் சோதித்து, ஞானத்தை உபதேசிக்கவேண்டும் - என்றும், ந்யாஸ விம்சதி (3) - ஸத்புத்தி: ஸாது ஸேவீ ஸமுசித சரிதஸ் தத்வ போதாபிலாஷீ சுஷ்ருஷுஸ் த்யக்தமாந: ப்ரணிபதந பர: ப்ரச்ந கால ப்ரதீக்ஷ: சாந்தோதாந்தோ அநஸூயச் சரணம் உபகதச் சாஸ்த்ர விச்வாஸசாலீ சிஷ்ய: ப்ராப்த: பரீக்ஷாம் க்ருதவித் அபிமதம் தத்வதச் சிக்ஷணீய: - நல்ல புத்தியைக் கொண்டவனாக, ஸாதுக்களுடன் பழகுவனாக, நேர்மையான ஒழுக்கம் கொண்டவனாக, தத்துவங்களை அறிவதில் ஆர்வம் கொண்டவனாக, ஆசார்யனுக்கு ஏற்ற பணிவிடைகளைச் செய்பவனாக, அஹங்காரத்தை கைவிட்டவனாக, ஆசார்யனை வணங்கிபவனாக, ஆசார்யனிடம் தனது ஐயங்களை நீக்கிக் கொள்ளும் காலத்தை எதிர்நோக்கியவனாக, புற இந்த்ரியங்களை அடக்கியவனாக, மனத்தை அடக்கியவனாக, பொறாமை அற்றவனாக, சரணம் அடைந்தவனாக, சாஸ்த்ரங்களில் நம்பிக்கை கொண்டவனாக, அனைத்துவிதங்களிலும் சோதிக்கப்பட்டவனாக, செய்ந்நன்றி மறவாதவனாக உள்ள சிஷ்யனே உண்மையான விஷயங்களைக் கற்றுக் கொடுப்பதற்கு ஏற்றவன் ஆவான் - என்றும் பலவிதமாக சிஷ்யனுடைய மனதை நன்றாக ஆராய்ந்து பார்த்த பின்னரே அவனுக்கு உபதேசம் செய்யவேண்டும் என்று சாஸ்த்ரங்கள் கூறினாலும், உபதேசம் பெறுவதற்காக எம்பெருமானாராகிய தாம் திருக்கோட்டியூர் நம்பியிடம் பதினெட்டுமுறை எழுந்தருளினாலும், அவை அனைத்தையும் தனது தாராள குணம் காரணமாக ஒதுக்கித் தள்ளி, என்னைக் கடாசுஷித்த அந்த நொடியில்.

வ்யாக்யானம் – (பொருவற்ற கேள்வியனாக்கி) “ஸ ஏஷ தேச: கால:” என்கிற சாஸ்த்ரார்த்தத்தை உட்கொண்டு உபமாந ரஹிதமான ச்ருதத்தையுடையனாம்படி பண்ணியருளி. பொரு – உபமாநம். “தஸ்மாந் ந்யாஸம் ஏஷாம் தபஸாம் அத்ரிக்தம் ஆஹு:” என்றும், “ஸத்கர்ம நிரதா: சுத்தா: ஸாங்க்ய யோக விதஸ்ததா நார்ஹந்தி சரணஸ்தஸ்ய கலாம் கோடிதமீமபி” என்றும், “தேந தேநாப்யதே தத்தத் ந்யாஸேநைவ மஹாமுநே” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, ஸர்வோத்தமையான ப்ரபத்தியை உபதேசித்து ப்ரபந்நனாம்படி பண்ணியருளி யென்றபடி. (நின்றான்) “அபிஷிச்ய ச லங்காயாம் ராஷஷஸேந்த்ரம் விபீஷணம் க்ருத க்ருத்யஸ்ய ததா ராமோ விஜ்வர: ப்ரமுமோதஹ” என்றாப்போலே க்ருதக்ருத்யராய் இந்த பூமியிலே தனிக்கோல் செலுத்திக் கொண்டு எழுந்தருளியிருந்தார். அவ்வளவும், “நாதி ஸ்வஸ்த மநா:” என்னும்படியிருந்தார் காணும்.

விளக்கம் – (பொருவற்ற கேள்வியனாக்கி) - இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (17-57) - ஸ ஏஷ தேச: கால: - இந்த இடம், காலம் என்பதைச் சரியாக அறிந்து - என்ற சாஸ்த்ரார்த்தைக் கைக்கொண்டு வேறு உபமானம் கூற இயலாதபடி என்னைச் செய்தருளி, தஸ்மாந் ந்யாஸம் ஏஷாம் தபஸாம் அத்ரிக்தம் ஆஹு: - சரணாகதியே அனைத்து தவங்களைக் காட்டிலும் மேலானது ஆகும் - என்றும், லக்ஷ்மீ தந்த்ரம் (16-62) - ஸத்கர்ம நிரதா: சுத்தா: ஸாங்க்ய யோக விதஸ்ததா நார்ஹந்தி சரணஸ்தஸ்ய கலாம் கோடிதமீமபி - ஞான யோகத்தைக் கைக்கொண்டவர்கள், பக்தி யோகத்தைக் கைக்கொண்டவர்கள், ஆத்மாத் தூய்மைப்படுத்தவல்ல கர்மங்களை செய்பவர்கள் ஆகிய பலரும் ப்ரபத்தி செய்தவன் பெறுவதில் கோடியில் ஒரு பங்கைக் கூடப் பெறத் தகுதியானவர்கள் அல்லர் - என்றும், அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதை (37, 25 - 27) - யத்யேந காமகாமேந ந ஸாத்யம் ஸாதநாந்தரை: முமுக்ஷுணா யத் ஸாங்க்யேந யோகேந ந ச பக்தி: ப்ராப்யதே பரமம் தாம யதோ நாவர்த்ததே யதி: தேந தேநாப்யதே தத்தத் ந்யாஸேநைவ மஹாமுநே பரமாத்மா ச தேநைவ ஸாத்யதே புருஷோத்தம: - பயனில் விருப்பம் கொண்ட பலராலும், எந்தெந்த பலன்கள் மற்ற உபாயங்களால் அடைய இயலாதோ, முமுக்ஷுவால் மோஷம் என்னும் பலன் கர்மயோகம், ஞானயோகம் மற்றும் பக்தியோகம் ஆகியவற்றால் அடைய இயலாதோ அப்படிப்பட்ட பலவிதமான பலன்களும் ப்ரபத்தியால் அடையப்படுகின்றன. அப்படிப்பட்ட ப்ரபத்தி மூலமே புருஷோத்தமனாகிய பரமாத்மாவும் அடையப்படுகிறான். எங்கு சென்றால் மீண்டும் திரும்புவது என்பது இல்லையோ, அந்த இடமே முமுக்ஷுக்களால் விரும்பப்படும் இடமாகும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப மிகவும்

உயர்ந்த ப்ரபத்தியை உபதேசித்தருளி என்னை ப்ரபந்நன் ஆக்கினார் என்று கருத்து. ஸங்க்ஷேப இராமாயணம் (85) - அபிஷிஷ்ய ச லங்காயாம் ராசக்ஷஸேந்த்ரம் விபீஷணம் க்ருத க்ருத்யஸ்ய ததா ராமோ விஜ்வர: ப்ரமுமோதஹ - இலங்கையில் உள்ள ராசக்ஷஸர்களின் அரசனாக விபீஷணனை முடிசூட்டிய பின்னர், இராமன் தான் செய்யவேண்டியதைச் செய்து, தனது கவலையைத் துறந்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப செய்யவேண்டிய அனைத்தையும் செய்தவராக இந்தப் பூமியில் வேதமார்க்கத்தை நிலைநிறுத்தியபடி இருந்தார். ஆனாலும், ந அதி ஸ்வஸ்த்த மநா: - மனதில் நிறைவு இன்றி - என்பதற்கு ஏற்ப இருந்தார்.

வ்யாக்யானம் - (தெரிவுற்ற கீர்த்தி யிராமானுசனென்னும் சீர்முகிலே) “திக்குற்ற கீர்த்தி” என்கிறபடியே விசேஷஜ்ஞர் அவிசேஷஜ்ஞர் என்னும் விபாகமற எல்லார்க்கும் ப்ரகாசியா நின்றுள்ள குணவத்தா ப்ரதையையுடையவராய், “குணம் திகழ்கொண்டல்” என்கிறபடியே என்றுமொக்க பரமோதாரரான எம்பெருமானார். (தெரிவுற்ற கீர்த்தி) ப்ரகாசயுக்தையான கீர்த்தி. சீர்முகில் - சீரிய முகில், முகிலுக்குச் சீர்மையாவது ஜலஸ்தல விபாகமற வர்ஷிக்கை. (என்ன புண்ணியனோ) என்ன தார்மிகரோ. “யத் த்வத் ப்ரியம் ததிஹ புண்யம்” என்கிறபடி ஸர்வேச்வரனுடைய முகமலர்த்திக்காக அவரை இப்படி திருத்தி அங்குத்தைக்காளாம்படி பண்ணியருளிளாரென்றதாய்த்து.

விளக்கம் - (தெரிவுற்ற கீர்த்தி இராமானுசன் என்னும் சீர்முகிலே) - “திக்குற்ற கீர்த்தி” என்பதற்கு ஏற்ப ஞானம் உள்ளவர்கள், அஜ்ஞானம் நிறைந்தவர்கள் என்ற வேறுபாடு ஆராயாமல், அனைவருக்கும் ஒரே போன்று வெளிப்படுகின்ற குணங்களைக் கொண்டவராகவும், இராமானுச நூற்றந்தாதி (60) - குணந்திகழ் கொண்டல் - என்பதற்கு ஏற்ப அனைவருக்கும் ஒரே போன்று தாராளமாக இருப்பவராகவும் உள்ள எம்பெருமானார். (தெரிவுற்ற கீர்த்தி) - தானாகவே அனைவருக்கும் புலப்படுகின்ற கீர்த்தி. சீர்முகில் என்றால் சீரியமுகில்; மேகத்திற்குச் சீர்மை என்பது நீர்நிலை, கட்டாந்தரை என்று ஆராயாமல் ஒரே போன்று மழையைப் பொழிவதாகும். (என்ன புண்ணியனோ) - எத்தகைய தார்மிகரோ. அதிமாநுஷ்யஸ்தவம் - யத் த்வத்ப்ரியம் ததிஹ புண்யம் புண்ய மந்யத் - எது உனக்கு விருப்பமோ அதுவே புண்ணியம், எது விருப்பம் அல்லனவோ

அதுவே பாவம் – என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனுடைய திருமுகம் மலரவேண்டும் என்பற்காக, அமுதனாரை இவ்விதம் திருத்தி, ஸர்வேச்வரனுக்கு ஏற்றபடி அவரை மாற்றினார் என்று கருத்து.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்